

**Слободан Зоран Обрадовић**

**Растеш као да те за уши  
вуку**

*Бијело Поље 2011.*

## Садржај:

Ријеч аутора.....	5
Растеш као да те за уши вуку .....	7
Волим до мене у реду да стојиш .....	8
½ твојих година.....	9
Шта овај човјек у фраку ради.....	10
Водили су тебе до зоолошког врта.....	11
Слушаш да.....	12
Јутрос тата оде до болнице .....	13
Купање .....	14
Љубав основца .....	15
Малени Горштак .....	16
Колико само непреспаваних ноћи.....	17
Твој корак чујем, одзвања у глави .....	18
Ја ти се клањам ти малени створе .....	19
Првачићу.....	20
Зекан.....	21
У теби виде свог најбољег друга.....	22
На скијама.....	23
На прозору мраз док шара .....	24
Необично .....	25
Радионица снова .....	27
Путовање у неизвјесно .....	28
Ђаци бирају .....	30
Око мене нешто раде .....	32
Нећу да будем пјесник .....	33
Тата и син .....	34
Какве су ово данас тате .....	35
Ода другарству.....	36
Исправиш главу .....	37
Какав си ти мали ћуп.....	38
Тужан сам .....	39
Редар.....	40
Мала вила .....	41
Гдје се осјећаш ко риба у води .....	42
Маза.....	43
Дјечак и облак.....	44

Дјевојчица и облак.....	45
Наћи ћемо се на фејсбуку.....	46
Нећу да будем .....	47
Јесен .....	48
Лаж.....	49
Правила за жмурку .....	50
О каквог баш чудног славља .....	52
Задње је звоно школскога часа.....	53
Савјет .....	54





### **Ријеч аутора:**

*Желим да кажем, малени свијете,  
И ја сам некад био дијете!  
Мало сам само порастао виши,  
У играма неким много сам тиши...  
Хоћу са вама да се дружим  
И пјесму као руку желим да пружим...*



*Слободан-Зоран Обрадовић*

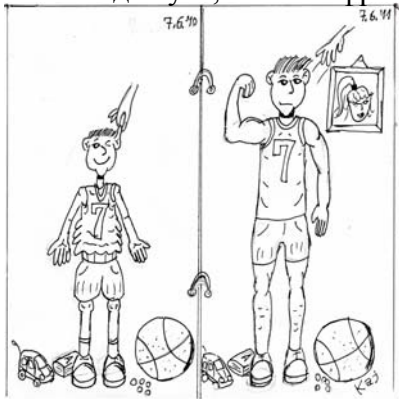
## Растеш као да те за уши вуку

Растеш као да те за уши вуку!  
Растеш и јачаш десницу руку!  
Све је даљи патос од тебе.  
Растеш,  
Не можеш да познаш себе!

Свему се смијеш што тата каже.  
За друга мислиш да увијек лаже!  
Дјевојке сад већ њежно гледаш.  
Ипак, играчке не желиш да предаш.

Па сви су, мислиш, кроз ово прошли.  
Нису одрасли са Марса дошли!  
Њима хоћеш да кажеш гласно  
И ти одрасташ нек им је јасно!

Нека те зато на миру пусте!  
И ријеч једну да не изусте  
На рачун тебе и твога брка,  
Боље да ћуте, иначе – фрка!



## Волим до мене у реду да стојиш

Волим до мене у реду да стојиш.  
Пред школом због тебе важан се правим!  
Драго ми је кад видим да се бојиш  
Кад у тучи хоћу побједу да славим.



Осмјех свој када ми даш  
И задатак ријешиш само за мене,  
Ти врло добро знаш,  
Каква лавина у мени крене.

Лице црвено, а уши бриде  
И мјеста немам док зној лије.  
Питаш се зашто дјечаци се стиде,  
И шта ту има да се крије?

Кад све се види – као дан је јасно,  
Да ти и школи дајеш ми смисао.  
Хоћу да кажем, али ми је касно:  
–Графит љубавни нисам писао!

Нико не хаје за ријечи моје,  
Графиту се диве – шта пише у њему.  
Словима великим стоји име твоје,  
Уз њега моје – али невин сам у свему!

## Слушаш да...

Слушаш да  
Трава расте  
Одлазе некуд и враћају се ласте  
Земља се око сунца креће  
За мед пчелин потребно је цвијеће

Па да је атом у основи свега  
Планина је већа много од бријега  
За океан језеро је само тачка  
Другови нису пас и мачка

До облака само – птице лете  
Све то ти ново јер си дијете  
Учиш и учиш  
и још тога има  
И видиш како знање се прима  
Ко сјеме биљке кад посије човјек  
А она расте – изгледа довијек

Али нешто не учиш – једноставно знаш  
Срце малено коме да даш  
Пред ким ништа не желиш да кријеш  
Очи док сјаје и сретан се смијеш  
Ријечи звуче љепше но бајка  
Када ти њежно шапуће

*МАЈКА*



## Љубав основца

Корачаш улицом – улица сија!  
У школи кад си – школа ми прија!  
Биоскоп волиш? Фудбал не гледам!  
Без туче кажеш – и ја се предам.

Сви ми се чуде, друштво се смије.  
С тобом под руку брига ме није!  
Шта они знају шта је то цар  
И како је љубав предивна ствар!

Не могу да учим – стално те видим.  
Ипадам глупан – мало се стидим.  
Очи затворим, хоћу да заспим,  
Ни то не иде – пук'о сам сасвим!

Доктора питам шта ћу да радим?  
Каже ми трчи – ја цвијеће садим.  
Постајем маза, зато те молим,  
Кажи ми нешто – мушки да волим!





## Првачићу

Улицом идеш,  
будућност гледаш!  
Торба је тешка,  
нећеш да се предаш.  
Корачаш смјело.  
Мрвице живота,  
из тебе сија  
нестварна љепота!  
Знање што тражиш,  
залог је за срећу.  
Са тобом спремно  
првачи крећу  
у школу скупа,  
до ђачких клупа.  
Осмјех ти блиста,  
ти душо чиста.  
Пост'о си ђак,  
зато си јак!



## Необично

Кажеш:– У води живи риба.

Знам и то је логично.

–Сјеверац је вјетар хладан што шиба!

Знам, али реци ми нешто необично.

–Свјетлост је много бржа од звука.

Знам и то је логично

–Да брод пристане треба му лука

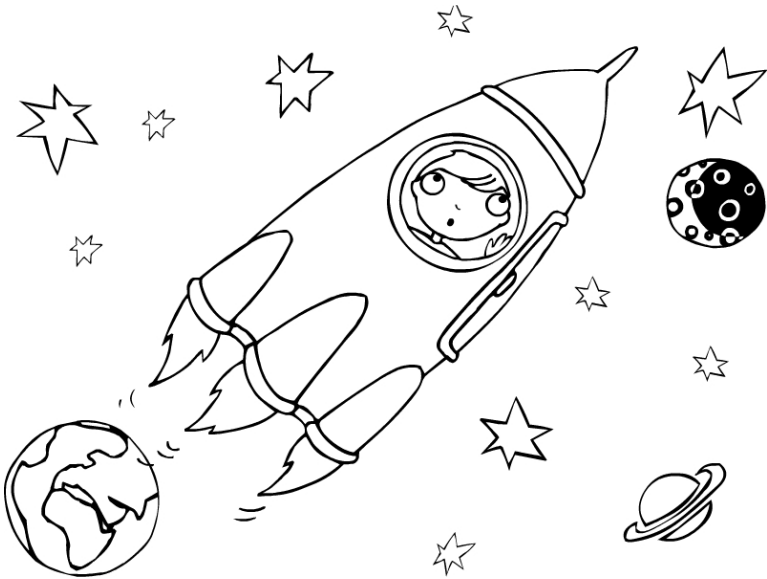
Знам, али реци ми нешто необично.

–На Марс једном слетјеће људи!

Није логично и то те чуди.

– Тај брод возићеш ти лично!

Лијепо звучи и необично!





## Радионица снова

Радионицу, говориш да имаш.  
За шегрта свога ме примаш.  
Како се та радња зове?  
–Радионица– кажеш – за снове.

Од чега се сан прави?  
Ништа немој рећи...  
Знам!  
– Од смијеха, среће и љубави!  
Са тобом ћу снове пећи.

За сан требају ватре?  
Да ли се он као хљеб пече,  
па много рада да се сатре?  
Кажеш да није важно дан или вече  
и да ватра стварно треба,  
али у себи да је имаш  
како би се стигло високо – до неба,  
да сан и за друге сниваш  
и да умијеш о томе да кажеш,  
Па кад те слуша тај  
– Неко–  
љепотом задивљен стоји  
и није му важно да ли га лажеш.  
Он руку пружи звијезде да броји,  
види их јасно – јасно ко дан.  
Тако изгледа  
из наше радионице **САН!**

## Путовање у неизвјесно

Јутрос су ме умили, очешљали косу.  
Мајка је гледала шта ми је на носу.  
Обукли ми ново свечано одијело,  
Кажу да ме воде рођаку на село.

Од њихове бриге већ сам страшно љут.  
Сметају ми дуге припреме за пут!  
Зашто дијете мора на путу да блиста,  
И зашто баш ципела мора бити чиста?

Корачамо дуго путем што вијуга.  
Ту асфалта нема, права је каљуга!  
Па кад на циљ дођосмо, мајка се застиди,  
Обућа се моја од блата не види!

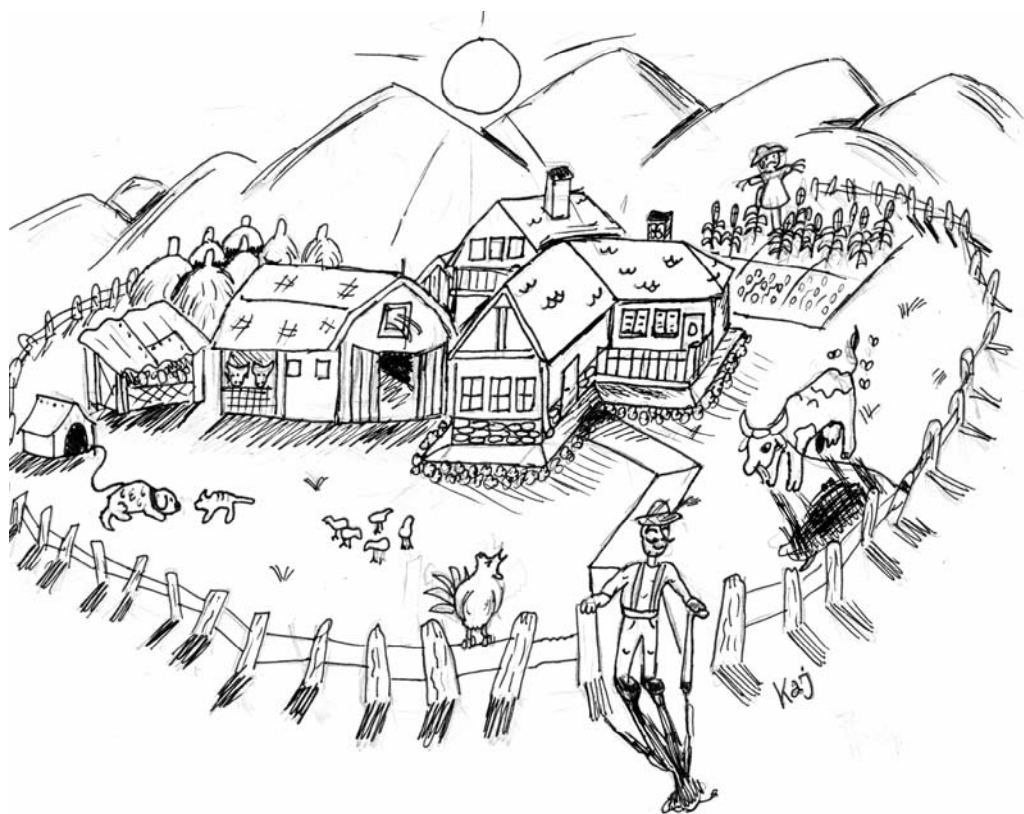
Из дворишта неког цукац стари режи...  
Отац мој галами:–Дај то чудо свежи!  
Радује се нама неки стари чича...  
Љуби се, рукује, ко навијен прича.

Око ногу мојих обилази мачка,  
Ударим је кришом, дружењу је тачка!  
И пилиће јурим што једу у трави...  
Квочка за врат скочи – кљује ме по глави!

Наједном на путу све крену по злу.  
Стоји нека неман јако риче: Мууу!  
Падох у прашину, разрогачих очи,  
кажу да је коза то што са плота скочи!

Више се не видим ни моје одијело,  
Од прашине с пута потпуно је бијело!  
Питају се рођаци зашто се ја стидим,  
Иза мајке кријем – скоро се не видим.

А не знају да је савлад’о ме страх,  
Од чудних створења нестао ми дах!  
Да ја кући желим одмах да се вратим,  
Те створове чудне не желим да памтим!



## Какав си ти мали ћуп

Какав си ти мали ћуп  
до врха пун медених снова.  
Дан не може бити глуп  
кад кућу напуниш смијехом до крова.

Понекад баш изгледаш као лутка.  
Живот испаде мајстор прави.  
Колико љепоте у тебе утка,  
а колико питања на уста стави.

Па зашто оно, а ово како?  
По стаклу црташ неки круг.  
Трчати за тобом није баш лако  
За мачка док мислиш да ти је друг.

Јуче си тек збунила нас.  
Остао без ријечи комшилуk сав.  
Кад ти је пришао стари пас,  
а ти му љутито рекла:—Ав!



## Тужан сам

Тужан сам, знаш, болестан ми тата...  
Страх ме је остаћу сам...

–Па зато ме ево јер требаш брата,  
Донесох и лопту најдражу моју.  
Хоћу да ти је дам.





## Дјевојчица и облак



### Дјевојчица:

Хајде бар помјери се мало  
ако ти је до нас на земљи стало...  
И реци молим те друговима својим  
много се ваше тутњаве бојим!

Не љути се и ти си нам треб'о,  
ти који си украс за модро небо!  
Очима прија твоја љепота.  
Без кише на земљи нема живота.

### Облак:

О како ти земљу красиш!  
Како ријечима умијеш да спасиш.  
Осмјехом док са земље ме пратиш,  
оком тим њежним снагу ми вратиш.

Али ћу због тебе да будем тиши!  
Кад будеш опет шетала по киши,  
вратићу је назад у своја њедра  
да сунце засија са неба ведра!

### Дјевојчица:

Окренимо скупа још један круг!  
Ти горе по небу, буди ми друг!

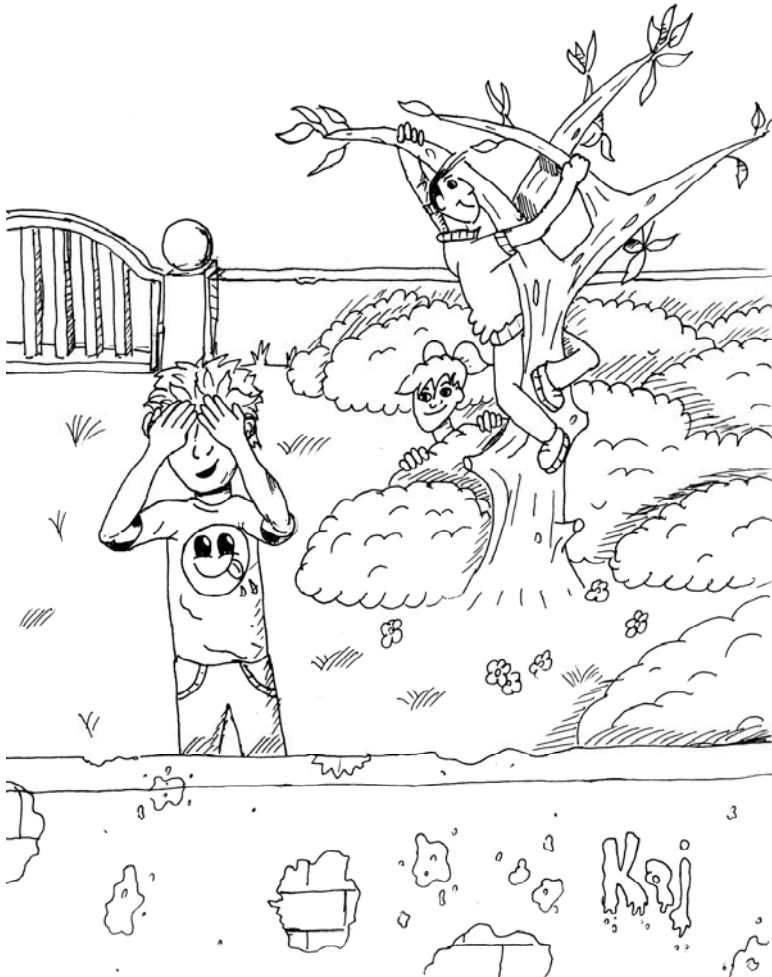
### Облак:

У реду, хајде по земљи крени...  
Шетња са тобом пријаће мени!

## Правила за жмурку

Једно на мјесту жмури и стоји,  
Ваљало би до сто стварно да броји!

То је правило што давно већ важи,  
Кад изброји сто, креће да тражи,



Остали њему вјешто се крију.  
Правило друго:  
Колико хоће могу да се смију.

Па кад овај што тражи нађе,  
Трчите назад брзо без свађе!

Запљувати први јасно је ко дан,  
Побијеђен је онај што је запљуван,  
Осим ако се чује на крају глас,  
Последњи да викне:  
– Пуу...спас за све нас!

Е, онда онај исти стоји  
И изнова у себи до сто броји.  
Обећава себи да биће бржи,  
Макар последњег морао да држи.

Вани лагано одмиче ноћ,  
Једном се кући мора поћ.  
Док се кријеш, чучиш у трави,  
Мисли се разне врте по глави.  
Да им се кријеш – да траже до јутра,  
А ти да жмуриш кад дође сјутра.

Слободан Зоран Обрадовић  
**Растеш као да те за уши  
вуку**

**Издавач:** ГРАФОКАРТОН– Пријепоље

**Лектор:** Соња Миловановић

**Технички дизајн:** РС-LAB

**Дизајн корица:** Васо Обрадовић ( радови дјечака  
Алексе Обрадовића)

**Илустрације књиге:** Дјечији радови: Радови дјечака  
Николаја Каја Миловановића (12 година) и радови  
преузети са интернета

**Штампа:** ГРАФОКАРТОН– Пријепоље

**Тираж:** 500 комада

**Пласман:** РС-LAB, Бијело Поље

**е-маил:** [slob@t-com.me](mailto:slob@t-com.me)  
**тел. +382(0) 67 543-121**